

# РЕШЕНИЕ

№ 38869

гр. София, 21.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Пламен Горелски**

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6921** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Адвокат – пълномощник на Ш. К. В. – гражданин на И. е оспорил от негово име постановления на 09.06.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 09.04.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; претендира възстановяване на внесената държавна такса за образуване на делото и на заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък. С жалбата се твърди: нарушаване правото на семеен живот; процесуална и материална незаконосъобразност на оспорвания отказ, който е „бланкетен, немотивиран и необоснован.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени с жалбата, както и изисканите от Съда писма от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Ш. К. В. – гражданин на И. е заявил (л. 14 от делото) на 09.04.2025 г. пред Посолството на РБ в Д. - И. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. На 09.06.2025 г., видно от представено по делото копие (л. 33) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цифрово

цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в РБ“ и с мотиви (цитат): „по данни на съпругата на апликанта целта им е да получи разрешение за пребиваване и да заминат да живеят в Испания; фиктивен адрес“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

От страна на оспорващия с жалбата е представено и Удостоверение за сключен граждански брак (дубликат), в което е отразено да е издадено от длъжностно лице по гражданско състояние в Район „С.“ – Столична община, на 15.01.2024 г., въз основа на „акт за сключен граждански брак, № 9/19.07.2023 г., съставен в [населено място], Област М.. Валидността на този документ не е оспорена от страна на ответника и в оспорвания отказ липсват мотиви за такова оспорване.

Съдът служебно изиска информация от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР. Видно от становището (л. 67) от директора на Областна дирекция – МВР – М., до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, по повод подадени общо три искания за издаване на виза „Д“ са били извършвани съответните проверки, като становището е, че се касае за „фиктивен брак“.

Извършената проверка на 22.04.2025 г. за Н. И. Р., посочена като съпруга на чужденеца установила следното: според справка в системата “Regi H” Н. И. Р. има сключен брак с чужденеца; на адрес [населено място], [улица], деклариран за пребиваване, не бил установен никой; съседка - М. Т. Т. заявила, че имотът не се обитава, но „преди няколко дни за пръв път от дълго време са посетили имота и е почистен от бурените, които са израсли, след това си заминали“; няколко дни преди проверката Н. И. Р. се явила лично на гишетата на група „Миграция“, като заявила, че съпругът ѝ ще подаде ново искане за виза „Д“ и ако може този път да не му отказват; в проведения с нея разговор заявила пред полицейските служители, че „искат да заминат за Испания, защото тук няма работа, но щели да си идват от време на време“; на въпроса, защо чужденецът не кандидатства за пребиваване в Испания, на основание член семейство на гражданин на ЕС отговорила, че „е много сложно“.

Във връзка с друга проверка – на 21.02.2024 г., по повод предишно заявление за виза е посетен същият адрес [населено място], където била намерена Н. И. Р., заедно с нейна роднина. Проведен е разговор и Р. заявила, че: познава е К. В. Ш. от две години, а от една година имат брак; запознати се през Ф.; бракът е сключен на 02.05.2023 г. в И., но не сочи точно място; посетила И. два пъти – през м.03.2023 г. и през месец юни същата година; не може да посочи как и с какви полети е пътувала; няма фото-снимки от тържество за сключване на брак; съпругът ѝ научили български език, защото тя не знае друг език; искат да вземат български документи и да заминат за

Испания, да живеят и работят. Служебно извършената справка показала излизане на Р., на 08.03.2023 г. и влизане на 17.05.2023 г., но липсват данни за излизане през месен юни, както тя твърдяла, а чак през месец септември. Служител на РУ на МВР - В. заявил, че „цялото семейство на Н. И. Р., това число и тя са с криминални прояви и нарушения на общественния ред; самата тя пътува често до Испания; на адреса е виждан да живее мъж на видима възраст около нейната.

Първата преписка по заявление за издаване на виза е от 26.09.2023 г. и становището също било отрицателно.

Жалбата е неоснователна.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17 и т. 24, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“). В подкрепа на тези изводи са описаните по – горе и представени от ответника писмени доказателства, които не са оспорени от страна на жалбоподателя, в условията на насрещно доказване. Тези доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираните по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 ЗЧРБ данни, че целта на сключения брак с български гражданин е получаване виза за дългосрочно пребиваване в РБ - страна – член на ЕС, което дава възможност на чужденеца да пътува свободно, вкл. да се установи в Испания. Този извод се потвърждава от обсъдените по – горе писмени доказателства, съставени в процеса на извършената съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ – МВР. В този смисъл конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт се съдържат в писмените доказателства, представени от Дирекция „Миграция“ – МВР, с оглед на което процесният отказ съдържа конкретни и ясни мотиви. Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Жалбоподателското твърдение, че отказът „не попада в хипотезата на чл. 8, пар. 2 ЕКПЧ“ не се споделя от Съда. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 09.06.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България,

в Д. - И. отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -ти състав,

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на Ш. К. В.- гражданин на И., против постановления на 09.06.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – И. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 09.04.2025 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: